

::R0336 : strona 2::

SIEDEM ZBORÓW

„Objawienie Jezusa Chrystusa”,

które Bóg dał, by pokazać swoim sługom rzeczy, które wkrótce muszą nadejść, są to obrazy wydarzeń i okresów ziemskiej historii – począwszy od pierwszego przyjścia Chrystusa – zazwyczaj, jako grupa siedmiu kolejnych poziomów, kilka z nich odbywa się równolegle lub mniej więcej w tym samym czasie.

Siedem listów do siedmiu zborów są w harmonii z pozostałymi fragmentami tej księgi, nakreślają siedem kolejnych okresów w historii kościoła. Także są w harmonii z prorocत्वami i historią, ale to nie tylko rozwiewa wątpliwości, lecz także jest niezbitym dowodem natchnienia tej księgi, a ponadto dowodem dla naszej wiary, w to, co pozostało niewypełnione.

W Obj. 1:11 zapisane są nazwy miast, do których wysłano listy. Było to siedem istniejących miast, które pozostały do dnia dzisiejszego (czasem tylko w ruinach). Nie wiemy czy za czasów Jana warunki tych miejscowych zborów specjalne i odpowiednio były błogosławione przez te listy, ale wydaje się jasne, że te miasta zostały wybrane ze względu na charakterystyczną cechę: nazwy, które pasowały do Bożego planu. Jednak to zauważymy we właściwym czasie. W wersecie 12 i kolejnych, znajduje się opis wyglądu otoczenia i chwały Zbawiciela, którego cechy charakterystyczne wydają się niezwykle pasujące do każdego ze zborów. Wygląd cytowany w listach ma posłużyć jako przypomnienie o tym, który mówi.

Powyższe miasta znajdują się w Azji. Rzymska prowincja Azji była częścią tego okręgu, który teraz nazywa się Azją Mniejszą i jest otoczona tylko południowo-zachodnią częścią półwyspu.

Słowo Azja znaczy zabłocony, bagnisty. Uważamy, że każdy, kto decyduje się na długą podróż przez dzikie bagno, będzie miał stosunkowo poprawne zrozumienie ścieżki kościoła podczas ostatnich 1800 lat, przede wszystkim, jeśli największa cześć odbywała się w porównującej ciemności – w pułapkach, w zdradzieckiej ziemi, smugach mgły, co dowodzi ciężkiej podróży. Prawdą jest, że kościół miał zawsze gwiazdę polarną, lecz mgła babilońskich tajemnic prawie ją zakryła. Obj. 2:1: „Do anioła zboru w Efezie napisz”.

Efez był stolicą lub głównym miastem prowincji Azji, jako ważne miasto prowincji z niego wychodziło prawo i oświadczenia, co doskonale obrazuje pierwszy okres kościoła – zbór

Chrystusa i jego apostołów. Bezgranicznie wierzymy, że pozostawione pisma zostały sporządzone przez aniołów pierwszego kościoła, Pawła, Mateusza i jego trzech współpracowników: Piotra, Jakuba i Jana, ponieważ „to mówi Ten, który trzyma siedem gwiazd w prawicy swojej, który się przechadza pośród siedmiu złotych świeczników.” Ci, którzy byli aniołami do tych wszystkich zborów, byli trzymani w rękach Chrystusa, tak by się nie zachwiali i nie odeszli. Akceptujemy fakt ich natchnieni, a otrzymane listy traktujemy jak od Tego, który prowadził ich pióra. Akceptujemy również fakt, że tylko Duch, który był w Chrystusie, prowadził swój kościół całą tą drogę, i tylko on może wyjaśnić wiadomości w Słowie. Ponadto, uważamy, że jest tak tylko, ponieważ Chrystus jest z Kościołem, i taka obfitość światła jaka jest dana teraz, nigdy nie posiadał Kościół w czasie Jego obecności.

Pan chwali ten kościół za uczynki, trud i wytrwałość, ponieważ „doświadczył tych, którzy podają się za apostołów, a nimi nie są, i stwierdził, że są kłamcami”.

Dlaczego w oczywistym sprzeciwie do ogólnego nakazu: „Nie sądzcie”, zaleca się im tylko tym razem doświadczanie fałszywych nauczycieli? Pierwszemu kościołowi (i tylko jemu) została dana nadzwyczajna moc rozpoznawania duchów. Ta moc została ukazana w przypadku Ananiasza i Safiry, Szymona, czarnoksiężnika Elimasa i innych.

Gdy tylko ci, z tym darem zasnęli, wróg bez przeszkód przyszedł i zasiał kąkol między pszenice, ale nie mieli zalecenia wrywać go, lecz pozwolić by mogły rosnąć razem, aż do żniwa. W opozycji do zalecenia Chrystusa, sługi próbowali pozbyć się kłokolu, ale oczywiście wyrwali i pszenicę, tak jak Jezus przepowiedział. A teraz w żniwie, kłokol został ujawniony i urósł w sekciarskie snopy przygotowany na ogień. Werset 4 i 5 ukazuje, jak okres „Efezu” osiąga poziom, w którym kościół zaczyna tracić swoją pierwszą miłość.

„(...) nienawidzisz uczynków nikolaitów, których i ja nienawidzę”. W grece Nikolaita oznacza to samo co Balaam w hebrajskim, czyli zdobywca lub pan ludzkości.

W okresie Efezu jak i Pergamu, żyli ci, którzy uwielbiają tyranizować Pańskie dziedzictwo. Była to stara rywalizacja – kto będzie największy w Królestwie? Chrystus podkreślał: „których ja nienawidzę”, przywódcy będą ostatni, którzy będą wychwalani.

„Kto ma uszy, niechaj słucha, co Duch mówi do zborów”. Jezus bardzo często używał te słowa, zdecydowanie by pokazać, że są takie przesłania, których wszyscy nie rozumieją, ale tylko ci (zwycięscy), którzy będą przygotowani by usłyszeć. W zborze nasz Pan rozróżnia dwie klasy – nominalnych chrześcijan i zwycięzców. Dla zwycięzców będzie błogosławiona obietnica, ucztą życia, wieczna radość „w raju Bożym”, to oni ze względu na prawdę, tak jak Paweł, z chęcią zostawili przyjemność życia, i poświęcili się ciężkiej pracy, szerząc ewangelię, aż do śmierci.

W. I. MANN

=====

— Kwiecień 1882 r. —

Jeżeli zauważyłeś błąd w pisowni, powiadom nas poprzez zaznaczenie tego fragmentu tekstu i przyciśnięcie *Ctrl+Enter*.